

Cauza C-296/20

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

3 iulie 2020

Instanța de trimitere:

Bundesgerichtshof (Germania)

Data deciziei de trimitere:

12 mai 2020

Recurentă-reclamantă:

Commerzbank AG

Intimat-pârât:

E.O.

BUNDESGERICHTSHOF [Curtea Federală de Justiție]

ORDONANȚĂ

[*omissis*]

din

12 mai 2020

în litigiul dintre

Commerzbank AG, [...]

Düsseldorf,

recurentă-reclamantă,

[*omissis*]

și

E.O., [...],

, Elveția,

Intimat-pârât

[*omissis*] [OR 2]

La 12 mai 2020, Camera a XI-a civilă a Bundesgerichtshof [*omissis*]

a decis:

I. Suspendă procedura.

II. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 267 TFUE, următoarele întrebări cu privire la interpretarea Convenției privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Lugano la 30 octombrie 2007 (denumită în continuare „Convenția de la Lugano II”):

1. Articolul 15 alineatul (1) litera (c) din Convenția de la Lugano trebuie să fie interpretat în sensul că „desfășurarea” unei activități comerciale sau profesionale în statul obligat prin convenție pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul presupune existența unei activități transfrontaliere a cocontractantului consumatorului încă de la momentul pregătirii și al încheierii contractului sau, pentru a stabili instanța competentă să soluționeze o acțiune, această dispoziție se aplică și în cazul în care, la momentul încheierii contractului, părțile la contract își aveau domiciliul în același stat obligat prin convenție, în sensul articolelor 59 și 60 din Convenția de la Lugano II, iar elementul de extraneitate al raportului juridic [OR 3] a apărut abia *a posteriori*, prin faptul că consumatorul s-a mutat ulterior într-un alt stat obligat prin convenție?

2. În cazul în care, la momentul încheierii contractului, nu este necesară o activitate transfrontalieră:

Articolul 15 alineatul (1) litera (c) din Convenția de la Lugano II coroborat cu articolul 16 alineatul (2) din aceeași convenție exclude, în general, stabilirea instanței competente în temeiul articolului 5 punctul 1 din această convenție în cazul în care, între încheierea contractului și introducerea acțiunii, consumatorul s-a mutat într-un alt stat obligat prin convenție sau este necesar ca, în plus, cocontractantul consumatorului să își desfășoare activitatea comercială sau profesională și în noul stat de domiciliu ori să își direcționeze activitatea respectivă spre cel din urmă stat, iar contractul să intre în sfera de acțiune a acestor activități?

Motive:

I.

- 1 Banca reclamantă, o societate pe acțiuni de drept german cu sediul social la Frankfurt am Main, cheamă în judecată pârâtul în legătură cu un descoperit de cont curent.
- 2 În anul 2009, prin intermediul filialei sale din Dresda, reclamanta a deschis pentru pârât, care, la acea dată, avea domiciliul la Dresda, un cont bancar pe care l-a administrat [OR 4] sub formă de cont curent și pentru care furniza periodic extrase de cont. Ulterior, reclamanta a eliberat pârâtului un card de credit ale cărui tranzacții au fost decontate, în conformitate cu prevederile contractuale, din contul curent menționat anterior. Potrivit constatărilor instanței de apel, reclamanta a acceptat ulterior un descoperit de cont curent atunci când pârâtul a efectuat, prin intermediul cardului său de credit, trageri din acest cont curent pentru care contul nu avea acoperirea necesară. Aceasta era, în orice caz, situația ca urmare a unei debitări a cardului de credit, la 3 septembrie 2013, cu suma de 4 977,92 €.
- 3 În luna ianuarie a anului 2015, pârâtul, care se mutase în anul 2014 la M. (Elveția), a dorit să pună capăt relațiilor comerciale cu reclamanta. La această dată, contul curent înregistra un sold debitor în cuantum de 6 283,37 €. Pârâtul a refuzat să compenseze acest sold cauzat de suma retrasă în luna septembrie a anului 2013, pentru motivul că această retragere rezulta din faptul că cardul de credit fusese utilizat în mod abuziv de terți, fără acordul său. Reclamanta contestă această afirmație și arată că semnătura utilizatorului cardului de credit de pe documentele justificative de retragere prezentate este cea a pârâtului.
- 4 După mai multe puneri în întârziere rămase fără rezultat, în luna aprilie a anului 2015, reclamanta a reziliat „raportul de creditare” cu efect imediat și a determinat exigibilitatea în favoarea sa a unui sold debitor în cuantum de 4 796,56 €, majorat cu dobânzi și penalități calculate de la data ultimei situații financiare. Pârâtul nu a compensat acest sold.
- 5 Amtsgericht [Tribunalul Districtual] a respins ca inadmisibilă acțiunea având ca obiect plata sumei de 4 856,61 €, majorată cu dobânzi, pentru necompetență. Apelul formulat de pârâtă a fost respins. Prin recursul declarat admisibil de instanța de recurs reiterează cererea de plată. [OR 5]

II.

- 6 Admiterea recursului depinde de interpretarea articolului 15 alineatul (1) litera (c) și a articolului 16 alineatul (2) din Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Lugano la 30 octombrie 2007 (JO 2009, L 147, p. 5, denumită în continuare „Convenția de la Lugano II”). Pentru acest motiv, înainte de pronunțarea unei decizii în recurs, este necesar să se suspende procedura și să se adreseze Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea”) o cerere de decizie preliminară, în temeiul articolului 267 TFUE.
- 7 1. Astfel cum a considerat de asemenea instanța de apel, în conformitate cu articolul 63 alineatul (1) și cu articolul 64 alineatul (2) litera (a) din Convenția de

la Lugano II, competența internațională a instanței sesizate se stabilește, în speță, potrivit dispozițiilor acestei convenții, întrucât acțiunea a fost formulată în luna noiembrie a anului 2016 și, prin urmare, după intrarea în vigoare a Convenției de la Lugano II atât pentru Uniunea Europeană, cât și pentru Confederația Elvețiană, [omissis] Hotărârea Curții din 20 decembrie 2017 pronunțată în cauza Schlömp, C-467/16, [omissis] [ECLI:EU:C:2017:993] punctul 37[omissis], iar pârâtul avea, la data respectivă, domiciliul în Elveția.

- 8 2. Competența internațională a instanțelor de grad inferior ar putea rezulta doar din articolul 5 punctul 1 din Convenția de la Lugano II, întrucât, din cauza domiciliului pârâtului în Elveția la momentul introducerii acțiunii, competența internațională a unei instanțe germane nu există nici în temeiul articolului 2 alineatul (1) nici în temeiul articolului 16 alineatul (2) din Convenția de la Lugano II. Potrivit situației de fapt aflate la originea procedurii de recurs, condițiile prevăzute la articolul 5 punctul 1 din Convenția de la Lugano II sunt îndeplinite.
- 9 a) Obiectul procedurii îl constituie pretenții în materie contractuală, **[OR 6]**
- 10 Întrucât modul de redactare a articolului 5 punctul 1 din Convenția de la Lugano II coincide în esență cu modul de redactare a articolului 7 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (denumit în continuare „Regulamentul nr. 1215/2012”), precum și cu predecesorul acestuia, articolul 5 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (denumit în continuare „Regulamentul nr. 44/2001”), jurisprudența Curții referitoare la interpretarea acestor dispoziții ale dreptului Uniunii este relevantă și în ceea ce privește interpretarea articolului 5 punctul 1 din Convenția de la Lugano II (a se vedea Hotărârea Curții din 20 decembrie 2017, Schlömp, C-467/16, [omissis] [ECLI:EU:C:2017:993] punctul 46 și următoarele, Hotărârea din 11 aprilie 2019, Bosworth și Hurley, C-603/17, [omissis] [ECLI:EU:C:2019:310] punctul 22 și Hotărârea din 2 mai 2019, Pillar Securitisation, C-694/17, [omissis] [ECLI:EU:C:2019:345] punctul 27, precum și Ordonanța din 15 mai 2019, MC, C-827/18, [omissis] [ECLI:EU:C:2019:416] punctul 19).
- 11 Noțiunea de „materie contractuală” trebuie să facă obiectul unei interpretări autonome pentru a se asigura aplicarea uniformă a convenției în toate statele contractante (a se vedea Hotărârea Curții din 14 martie 2013, Česká sporitelna, C-419/11, [omissis] [ECLI:EU:C:2013:165] punctul 45 și jurisprudența citată) și presupune stabilirea unei obligații juridice liber consimțite de către o persoană față de altă persoană, pe care se întemeiază acțiunea reclamantului (a se vedea Hotărârea din 14 martie 2013, [C-419/11, Česká sporitelna] [omissis] [EU:C:2013:165] punctele 46 și 47 și jurisprudența citată). Este suficient ca reclamanta să invoce în mod concludent revendicări contractuale (a se vedea Hotărârea Curții din 4 martie 1982, Effer, 38/81, [omissis] [ECLI:EU:C:1982:79]

- punctul 7, Hotărârea din 28 ianuarie 2015, Kolassa, C-375/13, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:37] punctele 61 și următoarele, și Hotărârea din 20 aprilie 2016, Profit Investment SIM, C-366/13, [omissis] [ECLI:EU:C:2016:282] punctul 54).
- 12 Această situație se regăsește în speță. Astfel, reclamanta solicită compensarea soldului rezultat din utilizarea – în orice caz, acceptată – a unui descoperit de cont curent după reziliere **[OR 7]** și, prin urmare, rambursarea unui împrumut acordat, în măsura în care, prin utilizarea acceptată a unui descoperit de cont, se încheie implicit un contract de credit pentru consumatori [omissis] [jurisprudență națională].
- 13 b) Acordarea unui împrumut pârâtului de către banca reclamantă constituie o prestare de servicii în sensul articolului 5 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Convenția de la Lugano II (a se vedea Hotărârea Curții din 15 iunie 2017, Kareda, C-249/16, [omissis] [ECLI:EU:C:2017:472] punctul 34 și următoarele; [omissis][jurisprudență națională]. Potrivit acestei dispoziții, pentru toate acțiunile formulate în temeiul unui contract de împrumut, este relevant locul de executare a obligației caracteristice contractului (a se vedea Hotărârea Curții din 15 iunie 2017, [omissis] [Kareda, C-249/16] [ECLI:EU:C:2017:472] punctul 29 și următoarele; [omissis][jurisprudență națională]. În cazul unui contract de credit, obligația caracteristică este chiar acordarea sumei împrumutate, în timp ce obligația împrumutatului de a restitui suma în cauză este doar consecința executării prestației împrumutătorului (a se vedea Hotărârea Curții din 15 iunie 2017, [omissis] [Kareda, C-249/16] [EU:C:2017:472] punctul 41; [omissis][jurisprudență națională]. Astfel, în speță, locul relevant pentru stabilirea competenței în temeiul articolului 5 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Convenția de la Lugano II este situat la Dresda, întrucât în acel loc a fost acordat împrumutul.
- 14 3. Se ridică totuși problema dacă, astfel cum a considerat instanța de apel, aplicarea în speță a articolului 5 punctul 1 din Convenția de la Lugano II este exclusă de articolul 15 alineatul (1) litera (c) și de articolul 16 alineatul (2) din aceeași convenție.
- 15 a) În interpretarea articolelor 15 și 16 din Convenția de la Lugano II trebuie să se țină seama de jurisprudența referitoare la articolele 15 și 16 din Regulamentul nr. 44/2001 și de cea referitoare la articolele 17 și 18 din Regulamentul nr. 1215/2012, întrucât aceste dispoziții sunt redactate practic în aceiași termeni (a se vedea Hotărârea Curții din 2 mai 2019, Pillar Securitisation, C-694/17, [omissis] [ECLI:EU:C:2019:345] punctul 27). **[OR 8]**
- 16 b) Competența judiciară se stabilește în conformitate cu secțiunea 4 din Convenția de la Lugano II, în măsura în care sunt îndeplinite cele trei condiții enunțate la articolul 15 alineatul (1) din această convenție: în primul rând, o parte contractantă trebuie să aibă calitatea de consumator care acționează într-un scop care se poate considera că se situează în afara activității sale comerciale sau

profesionale, în al doilea rând, între un asemenea consumator și un profesionist sau un comerciant trebuie să fi fost încheiat în mod efectiv un contract și, în al treilea rând, un asemenea contract trebuie să facă parte din una dintre categoriile menționate la articolul 15 alineatul (1) literele (a)-(c) din Convenția de la Lugano II. Aceste condiții trebuie să fie îndeplinite în mod cumulativ, astfel încât, dacă una dintre cele trei condiții nu este îndeplinită, competența nu poate fi determinată potrivit normelor în materie de contracte încheiate de consumatori (a se vedea Hotărârea din 14 martie 2013, Česká sporitelna, C-419/11, [omissis] [ECLI:EU:C:2013:165] punctul 30, Hotărârea din 28 ianuarie 2015, Kolassa, C-375/13, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:37] punctul 23, Hotărârea din 23 decembrie 2015, Hobohm, C-297/14 [omissis] [ECLI:EU:C:2015:844] punctul 24 și Hotărârea din 26 martie 2020, Primera Air Scandinavia, C-215/18, [omissis] [ECLI:EU:C:2020:235] punctul 56).

- 17 Potrivit situației de fapt care stă la originea recursului, trebuie să se considere că primele două condiții sunt îndeplinite. În schimb, nu este clar dacă și cea de a treia condiție este îndeplinită. Întrucât contractul de împrumut care face obiectul litigiului nu este prevăzut la articolul 15 alineatul (1) literele (a) și (b) din Convenția de la Lugano II, în speță poate fi avut în vedere numai articolul 15 alineatul (1) litera (c) din această convenție, care include și contractele de credit pure (a se vedea Hotărârea Curții din 2 mai 2019, Pillar Securitisation, C-694/17, [omissis] [ECLI:EU:C:2019:345] punctul 28 și următoarele) și presupune ca cealaltă parte contractantă care desfășoară activități comerciale sau profesionale în statul obligat prin convenție pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul sau, prin orice mijloace – cel puțin printre altele –, să își direcționeze astfel de activități spre acel stat, iar contractul să intre în sfera de acțiune a acestor activități. **[OR 9]**
- 18 c) În ceea ce privește interpretarea „direcționării”, Curtea a precizat că, „pentru aplicarea articolului 15 alineatul (1) litera (c) [din Regulamentul nr. 44/2001], comerciantul trebuie să își fi manifestat intenția de a stabili relații comerciale cu consumatorii din unul sau mai multe alte state membre, printre care figurează cel pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul”, și că, prin urmare, trebuie analizat, în ceea ce privește un contract încheiat între un comerciant și un anumit consumator, dacă, înainte de încheierea eventuală a contractului cu acest consumator, existau indicii care să demonstreze că respectivul comerciant intenționa să intre în relații comerciale cu consumatori domiciliați în alte state membre, printre care cel pe teritoriul căruia este domiciliat acest consumator, în sensul că era dispus să încheie un contract cu acești consumatori (a se vedea Hotărârea Curții din 7 decembrie 2010, Pammer și Hotel Alpenhof, C-585/08 și C-144/09, [omissis] [ECLI:EU:C:2010:740] punctul 75 și următoarele).
- 19 Instanța de trimitere tinde să considere că, prin urmare, „desfășurarea” unei activități în sensul articolului 15 alineatul (1) litera (c) din Convenția de la Lugano II impune ca cocontractantul consumatorului să își fi manifestat voința de a încheia relații comerciale cu consumatorii din alt stat contractant, această condiție nefiind, așadar, îndeplinită atunci când – precum în speță – consumatorul și

cocontractantul acestuia își au domiciliul, la încheierea contractului, în același stat obligat prin convenție [omissis] [OR 10][omissis] [indicarea doctrinei și a jurisprudenței].

- 20 În opinia instanței de trimitere, pledează în acest sens faptul că articolul 15 alineatul (1) din Convenția de la Lugano II conține o derogare atât de la norma de competență generală prevăzută la articolul 2 alineatul (1) din Convenția de la Lugano II, cât și de la norma de competență specială prevăzută la articolul 5 punctul 1 din Convenția de la Lugano II în materie contractuală și, prin urmare, trebuie interpretat în sens strict (a se vedea Hotărârea din 14 martie 2013, Česká sporitelna, C-419/11, [omissis] [ECLI:EU:C:2013:165] punctul 26 și jurisprudența citată, Hotărârea din 28 ianuarie 2015, Kolassa, C-375/13, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:37] punctul 28, Hotărârea din 23 decembrie 2015, Hobohm, C-297/14, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:844] punctul 32 și Hotărârea din 26 martie 2020, Primera Air Scandinavia, C-215/18, [omissis] [ECLI:EU:C:2020:235] punctul 55). În plus, din jurisprudența Curții reiese că, deși articolul 15 alineatul (1) din Convenția de la Lugano II are ca scop protecția consumatorului, acest lucru nu implică că această protecție este absolută (a se vedea Hotărârea din 7 decembrie 2010, Pammer și Hotel Alpenhof, C-585/08 și C-144/09, [omissis] [ECLI:EU:C:2010:740] punctul 70, Hotărârea din 6 septembrie 2012, Mühlleitner, C-190/11, [omissis] [ECLI:EU:C:2012:542] punctul 33 și Hotărârea din 23 decembrie 2015, Hobohm, C-297/14, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:844] punctul 32).
- 21 Pe de altă parte, potrivit instanței de trimitere, menținerea articolului 15 alineatul (1) literele (a) și (b) din Convenția de la Lugano II, în pofida modului de redactare a articolului 15 alineatul (1) litera (c) din această convenție, care include toate tipurile de contracte, pledează în favoarea faptului că tipurile de contracte menționate la primele două litere cuprind de asemenea situații în care nu există niciun element de extraneitate la momentul încheierii contractului, în timp ce litera (c) prezumă deja, la acea dată, o activitate transfrontalieră a cocontractantului consumatorului. În sfârșit, în susținerea unei astfel de cerințe, se face referire la faptul că „desfășurarea” nu ar constitui o noțiune complet autonomă, ci numai un caz special al „direcționării” [omissis] [indicarea doctrinei].
- 22 Cu toate acestea, aplicarea corectă a articolului 15 alineatul (1) litera (c) din Convenția de la Lugano II nu este atât de evidentă încât să nu lase loc niciunei îndoieli rezonabile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 1982, Cilfit și alții, 283/81, [omissis] [ECLI:EU:C:1982:335] punctul 16 și Hotărârea din 15 septembrie 2005, Intermodal Transports, C-495/03 [omissis] [ECLI:EU:C:2005:552] punctul 33). Astfel, în cererea de decizie preliminară care a determinat pronunțarea Hotărârii Curții din 17 noiembrie 2011 (Hypotecnika banka, C-327/10, [omissis] [ECLI:EU:C:2011:745]), instanța de trimitere a considerat că contractul de împrumut care făcea obiectul litigiului principal constituia un contract încheiat cu un consumator în sensul articolului 15 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 44/2001 (a se vedea în acest sens Concluziile

avocatei generale Trstenjak din 8 septembrie 2011 prezentate în cauza C-327/10, Hypotecni banka, [ECLI:EU:C:2011:561] punctele 41 și 87), iar Curtea a interpretat, în acest temei, Regulamentul nr. 44/2001 în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, există, în anumite împrejurări, o competență a instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află ultimul domiciliu cunoscut al consumatorului, în conformitate cu articolul 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 44/2001 (a se vedea Hotărârea din 17 noiembrie 2011, [omissis] [C-327/10, Hypotecni banka] [ECLI:EU:C:2011:745] punctul 55). În procedura principală din acea cauză, la momentul încheierii contractului, consumatorul își avea domiciliul – precum în speță – în același stat membru ca și cocontractanta sa, reclamanta de mai târziu (a se vedea Hotărârea Curții din 17 noiembrie 2011, [omissis] [C-327/10, Hypotecni banka] [ECLI:EU:C:2011:745] punctele 20 și 22).

- 23 d) În cazul în care „desfășurarea” activității cocontractantului consumatorului, în sensul articolului 15 alineatul (1) litera (c) din Convenția de la Lugano II, ar exista și atunci când, la încheierea contractului, consumatorul și cocontractantul său își aveau domiciliul, respectiv sediul în același stat, se ridică în continuare problema dacă, în urma mutării consumatorului din statul comun **[OR 12]** în care se află sediul în alt stat obligat prin convenție, articolul 16 alineatul (2) din Convenția de la Lugano II determină competența exclusivă a instanțelor din noul stat de domiciliu al consumatorului fără alte condiții [omissis] [indicarea doctrinei și a jurisprudenței] sau dacă este necesar, în plus, ca cocontractantul consumatorului să desfășoare în acest stat o activitate comercială sau profesională sau să direcționeze o astfel de activitate către acest stat [omissis] [indicarea doctrinei și a jurisprudenței].
- 24 În susținerea unei astfel de condiții suplimentare pledează, în opinia instanței de trimitere [omissis] [indicarea doctrinei], obiectivul – enunțat în termeni generali în considerentul (11) al Regulamentului nr. 44/2001 și în considerentul (15) al Regulamentului nr. 1215/2012 – **[OR 13]** de a asigura previzibilitatea instanței competente (a se vedea Hotărârea din 28 ianuarie 2015, Kolassa, C-375/13, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:37] punctul 29, Hotărârea din 23 decembrie 2015, Hobohm, C-297/14, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:844] punctul 39 și Hotărârea din 26 martie 2020, Primera Air Scandinavia, C-215/18, [omissis] [ECLI:EU:C:2020:235] punctul 62). Prin articolul 15 alineatul (1) litera (c) din Convenția de la Lugano II, întreprinzătorului i se oferă posibilitatea să controleze riscul privind instanța competentă, prin faptul că această dispoziție, spre deosebire de articolul 15 alineatul (1) literele (a) și (b) din aceeași convenție, condiționează forul consumatorului de existența, încă de la momentul încheierii contractului, a unei legături a activității întreprinzătorului cu statul de domiciliu al consumatorului [omissis] [indicarea doctrinei]. Or un astfel de control nu ar fi asigurat în cazul în care, după încheierea contractului, competența judiciară exclusivă prevăzută la articolul 16 alineatul (2) din Convenția de la Lugano II ar fi transferată, odată cu schimbarea domiciliului, într-un alt stat, asupra căruia întreprinzătorul nu își direcționase activitatea la momentul încheierii contractului [omissis] [indicarea doctrinei]. În schimb, prin cerința ca întreprinzătorul, prin desfășurarea activității

sale în noul stat de domiciliu sau prin direcționarea activității sale către acest stat, să fi stabilit el însuși o legătură suficientă cu acest stat, s-ar crea un echilibru între protecția consumatorilor prevăzută la articolul 16 din Convenția de la Lugano II și interesul pentru previzibilitate și planificare al întreprinzătorului [*omissis*] [indicarea doctrinei].

- 25 Astfel, Schlosser (Raportul referitor la Convenția privind aderarea Regatului Danemarcei, a Irlandei și a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la Convenția privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, precum și la Protocolul privind interpretarea sa de către Curtea de Justiție, JO 1979, C 59, p. 71, [*omissis*]) a considerat de asemenea, cu privire la cazul în care, după încheierea contractului, consumatorul își transferă domiciliul într-un alt **[OR 14]** stat, că secțiunea „Competența judiciară în materia contractelor încheiate de consumatori” din Convenția europeană privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, în versiunea primei convenții de aderare din 9 octombrie 1978 (denumită în continuare „vechea versiune a CECJCC”) este aplicabilă în mod automat în cazurile reglementate de articolul 13 alineatul (1) punctul 3 din vechea versiune a CECJCC, însă numai atunci când condițiile menționate în cuprinsul acestei dispoziții sunt îndeplinite în noul stat de domiciliu, în cazurile reglementate de articolul 13 alineatul (1) punctul 3 din vechea versiune a CECJCC [*omissis*] [indicarea doctrinei].
- 26 e) Dacă „desfășurarea” în sensul articolului 15 alineatul (1) litera (c) din Convenția de la Lugano II ar presupune o activitate transfrontalieră a întreprinzătorului încă de la momentul încheierii contractului, condițiile acestuia nu ar fi îndeplinite în speță, potrivit elementelor de fapt care stau la baza recursului, astfel încât, contrar deciziei instanței de apel, nu ar fi înlăturată competența în temeiul articolului 5 punctul 1 din Convenția de la Lugano II.
- 27 Dacă, în schimb, articolul 15 alineatul (1) litera (c) și articolul 16 din Convenția de la Lugano II ar fi aplicabile și atunci când consumatorul și cocontractantul acestuia sunt stabiliți în același stat la momentul încheierii contractului, iar, după mutarea consumatorului, ar fi determinant în scopul aplicării articolului 16 din această convenție doar noul domiciliul al acestuia, în speță ar fi exclusă o acțiune în fața **[OR 15]** instanței competente în temeiul articolului 5 punctul 1 din Convenția de la Lugano II, iar instanța de apel ar fi constatat, în definitiv, în mod întemeiat lipsa competenței internaționale a instanțelor germane.

[*omissis*][Semnături]

[Instanțele de grad inferior]